

висимо от “другите”, а и дори над “другите”, над техните мнения, оценки, поведенски актове, адресирани с негативна осмисленост към циганите.

Комплексът за “избиване” на комплексираността е една особена и крайно интересна черта в ромската характерология. Нейното присъствие в душевността и реализацията на ромите показват, че циганите имат специфично отношение към заобикалящия ги свят. Те са отворени и доверчиви към него, умеят да се адаптират и да намерят свое място в системата му, макар и в пределите на традиционните му “дънни” измерения и същност. В същото време те не се примиряват със съществуващото, с вечното в своя живот и история. Още повече, че то рефлектира непрекъснато дълбоко и болезнено в техния собствен живот и в живота им сред “другите” и с “Другите”, държи ги вечно в най-долните и нисши пластове на социалната йерархия, не позволява техният стремеж за свобода и равнопоставеност да се въплъти в реалност, която да им проправи път към съвременния начин на съществуване и живот.

Друг е въпросът, че това несъгласие и непримиримост към съществуващото, към вечно функциониращото в техния живот, което ги гнети и “смачкава”, те изразяват по начин, който повече озадачава и дори понякога отвращава или плаши “другите”, отколкото да ги разтърси и накара да се замислят за отношението си към ромите, за да го изменят във форма и същност, които да открият “зелена улица” в живота на циганите - изобщо по света и конкретно в нашата страна.